

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KISIKNEK • 2019. MÁRCIUS

3.

TÓTH ÁGNES

Egy zsák meleg

Volt egy Sándor, nem volt kántor,
csak egy hóbortos kis vándor,
aki folyton gyűjtögetett,
de nem kincset, csak meleget.
Zsákba rakta az ebadta,
de nem bírta, s odaadta
Józsefnek, ki el is vette,
zsákját a vállára vette,
s márciusban kora reggel
útra keltek vidám kedvvel.
Ahogy mentek a meleggel,
találkoztak Benedekkel.
Látszott rajta, fázik, remeg,
kellett neki egy kis meleg.
József nyitotta a zsákot,
Benedek meg felkiáltott:
– Ajaj, kiszökött a meleg,
elfogni már nem is lehet.
Szétfutott a nagyvilágban,
Kikeletnek szép havában.
És azóta minden évben,
márciusnak közepében
Sándor, József, Benedek
gyűjtik, ami elveszett,
s visszahozzák újra nekünk
zsákjukban a meleget.

BERTÓTI JOHANNA

Tavaszi mondóka

Sándor, József, Benedek
zsákban hozza a meleget.
Az út buckás, meredek,
botladoznak eleget.
Ha elesik valamelyik,
a meleg is odaveszik.
Jaj!

Ne nézzétek az égboltot!
Kerüljétek ki a bokrot!
Ugorjátok át az árkot!
Kössétek be jól a zsákot,
Sándor, József, Benedek,
ki ne szökjön a meleg!
Haj!

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Citrom- sármány

Azt írja a jelzőtáblán:
Itt fészkel a citromsármány.
Tavasszal az erdőt járva
Beburkol az ég hangjába.

Bokrok, füvek, gyökerek
Sármány-márványt rejtenek,
Bent lapul a sármányhang
Márványszínű tojásban.

Két hétig sincs bezárva,
Kiröppen a világba.
Pitypang-szárnyakat növeszt,
Felhőig úgy visz tavaszt.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Bogárének

Fehér kabátját leveti a domb,
zöld mellényt ölt a hús berek,
valahol megszólal egy kolomp,
ledobják sapkájuk a hegyek.
Patakká olvad szét a lék,
egy dongó zümmögi a tájba:
tavasz van, felébredt a rét!
Napfényben fürdőzik az ég,
szél viszi messzire
a bogarak virágénekét.

Mami a pótmamám

Mami a pótmamám. Minden reggel jön hozzánk. Amikor ébren vagyok, hallom, hogy nyitja az ajtót, és mialatt Anya, Apa munkába készülődik, megkérdezi, álmodtam-e nadrágos angyalkákkal. Ezután tejet melegít, amit még az ágyban iszok meg, majd megkérdezi, mit reggeliznék, és általában azt készíti el, amit szeretek. Tejbegrízt, kakaós kávé vagy lekváros kenyeret szokott főzni.

Reggeli után megmosakodunk, Mami segít felöltözni, megfésüli, megköti a hajamat, ami egy kicsit fáj, de nem haragszom olyan nagyon, mert az oviban szépek kell lennem. Miután a dobozomba bepakolta a tízórait, és ketten ellenőriztük, hogy nem maradt-e nyitva a vízcsap, megfogom a kezét, és elindulunk az oviba. Ott vár már rám Óvó Néni és a barátaim, Gergő meg Boldizsár. Gyorsan átöltözöm, felveszem a benti cipőt, és megyek játszani, de előtte még odabújok Mamihoz, és megpuszili. Szeretek odabújni hozzá, mert jó meleg a kabátja, olyankor ő is megölel, megpuszil, és megígéri, hogy délben értem jön.

Mamival még azért jó óvodába járni, mert visszaint, amikor az óvoda ablakából reggel in-

tegetek neki, délben hazafelé pedig titkokat beszélünk. Ha tél van, csúszkálunk, nyáron sétálunk egy kicsit, hogy jól elálmosodjam, és délután hamar elaludjam, mert várnak rám Álomországban a nadrágos angyalok.

Óvoda után

Miután megsimogatja az arcomat, és elköszönök Óvó Nénitől, az óvoda udvarán még egy kicsit csúszdázom, homokozom, vagy Gergővel kergetőzöm, de leginkább hintáznai szeretek, amíg Mami azt nem mondja: menni kell haza! De rögtön még akkor sem indulok, mert most már egyedül is meg tudom hajtani magam a hintán, nagyokat repülök, és hangosakat kacagok.

Mami egy kicsit még vár, de aztán másodszor is szól, és amikor harmadszor is, akkor leszállok a hintáról, hogy ne mondja, rossz kislány vagyok, vagy nem hallok, és elindulunk haza.

Otthon átöltöztet, és kezet mosok, mielőtt lefeküdnék, hogy nőjek egy kunkori hajsza-nyit, amíg Anya és Apa meg a Tesóm hazajönnek.

De van még valami! Majdnem elfelejtettem! Lefekvés előtt ebédelek. Megeszem a levest és a másodikot is, mert éhgyomorra nem lehet elaludni.

Takaród hadd igazítsam,
puha párnád kisimítsam,
legyen álmod kerek erdő,
madaras rét, bokor-ernyő.

(Weöres Sándor)

LÁSZLÓ NOÉMI

Töprengés

Van olyan, amikor mindenki alszik,
az utcán sötét van, nem jár a busz.

Máskor a házban jönnek és mennek,
tombol a napfény, nagyon gyanús.

A többiek hogy bírják pihenés nélkül?
Hogyhogy senki sem fárad el?

Hogyhogy senki sem kezelhetetlen?
Minden megoldás érdekel!

KISS LEHEL

Álomváró

Ebéd után itt este lesz,
de fényesek kint az utcák.
Akikre álmuk permetez,
köröttem mind alusszák.

Ebéd után itt este van,
ma ülök csak az ágyon
– de nem láthatja senki sem –,
így várom az én álmom.

El is jön mindjárt, azt hiszem,
a szívem nagyokat dobban.
Ha máskor aludva jól látom,
ébren tán annál is jobban.

FEHÉR FERENC

Ajándékozás

Csöpp csigának házat,
pihenjen, ha fáradt;
rejteket a gyíknak
s fülelő nyusziknak,
őzikének nagy-nagy
erdei nyugalmat;
kis halat a tónak,
vizet szomjazónak;
fényt az éjszakának,
szorgos mécsbogárnak;
szép mesélő csendet
gyereknek, öregnek.

CSEH KATALIN

Álom- guruló

Elgurult egy lila álom,
álomban még néha látom.

Elgurult egy mélykék álom,
végiggurult a világon.

Elgurult egy fűzöld álom,
fönnakadt egy kis fűszálon.

Elgurult egy sárga álom,
hintázott egy napsugáron.

Elgurult egy piros álom,
gurigázott almafákon.

Elgurult egy barna álom,
ácsingózott csupasz ágon.

Elgurult sok szürke álom
pici üveggolyócskákon...

Elindulok, megkeresem,
s ígérem, hogyha meglelem,
valamennyit kiszínezem.

Berci dajka

Amikor kinyitották a tyúkudvar kapuját, ki se akartam menni. Minek? Jó volt nekem ott, a puha, szagos árnyékban. Nagyokat aludtam az ól előtt. A tyúkok ugyanazt a pletykát ismételték, a macska se zavart...

Aztán rájöttem, hogy kint mennyi új illat, zöld fény és kútvíz friss cseppjei várnak, hogy milyen jó a málnabokor tövében heverészni és tátott szájjal várni, hogy a túlérlett bogyókból édes lé csöpögjön. Aztán eljött a nap,

amikor minden addigi örömöm húscafataknak tűnt ahhoz képest, ami történt.

Betaszítottak valamit a kertbe egy fehér kerek dobozban. Kisbaba. Olyan volt, mint ők, csak sokkal kisebb. Az illattól hirtelen erős éhség tört rám, de nem megenni akartam a parányi szőrtelen csomagot, hanem csak szagolni, szagolni, ameddig bele nem szédülök. Meg hallgatni azt a sok kis műszögést, amiben több titok rejtett, mint a telehold meséiben.

– Na nézd, Berci felcsapott szárazdajkának! – kacagtak az emberek a házból, de nem bántottam meg.

Az embereket mindig szerettem, soha nem haraptam, ijesztettem, de ez a nagyra nőtt velőcsont egészen rabul ejtett. Szerettem volna kilesni a kívánságait, de csak nézett, gügyögött, én meg szobroztam a kocs mellett. Fogammal elkaptam a ráhullni készülő diólevelet, morgással elűztem a kíváncsi darazsakat, s halkán dúdoltam neki kutyadalaimat.

– Kusti, te, felébreszted! – nyomott félre papucsával kedvesen de határozottan a gazda.

Azután csak hallgattam, öröktem mellette. Gyönyörűségemben egyre közelebb férkőztem hozzá. Milyen kicsi, mint a macska, de csupasz, még a feje se szőrös. Illatos, és a kis mancsával hogy kapálózik! Gondoltam, közelebb megyek, bedugtam a fejem a babakocsi – így hívták a kerek dobozt – belsejébe, hogy alaposabban szemügyre vegyem a kis jövővényt. Hirtelen kinyitotta a szemét, és rámné-

zett. Ijedtemben arcon nyaltam. Erre elkezdett göcögni. Olyan örömet éreztem, legszívesebben az égig ugrottam volna, de ehelyett ismét megnyaltam, ő meg még hangosabban kacagott. Addig tartott a játék, amíg észre nem vettem, és el nem kergettek mellőle.

Végül megszokták, hogy amikor a baba kint van, én mellette ülök, semmivel nem lehet elűzni engem onnan. Amikor meg bentről hallatszott a panaszos sírás, alig bírtam türtőztetni magamat, hogy be ne rohanjak, és ki ne mentsem a veszélyből.

Tavaszi és nyári telt el így a diófa alatt. Kedvenc játékunk volt, hogy amikor senki se látta, hagytam, hogy kis erős mancsával a füleimet cibálja.

Aztán eljött a rettenetes nap. Lelkesen loholtam a fehér babakocsi felé, de már félúton éreztem, hogy valami nincs rendjén. Nem éreztem a kocsiból felszálló illatát, nem hallottam csendes zajait. A kocsi üres volt! Mintha valami mellkason szúrt volna.

– Aúúúúú, aúúúúú! – kürtöltem világga panaszomat.

– Mi a baj, jó kutyám? – lépett ki a gazda, de én vigasztalanul vonyítottam tovább, majd belefáradva a babakocsi mellé feküdtem.

Egyszer csak meghallottam, ahogy az avar zörög mellettem. Nem nyitottam ki a szememet, el ne illanjon az álmom. Meg ez az ismerős illat. Csak akkor mertem ránézni, amikor leült mellém, és a füleimet kezdte morzsolni:

– Tuta, tuta, jó tuta.

A kiolvasott meséskönyv

1. Nagymama meséje

Boldizsár átlépett egy újabb időküszöböt: hétéves lett. Türelmetlenül keringett a lakásban, szeme folyton a faliórán.

– Mennyi ajándék vár ma rám – gondolta –, csak lenne már öt óra! Ha én lennék az idő királya, megparancsolnám, hogy az óra azonnal ötöt mutasson. És azt is, hogy minden nap a születésnapom legyen. Nem tennék mást, csak fogadnám a vendégeket, és bontogatnám az ajándék-csomagokat. Pihenésképpen pedig tortát ennék... – álmodozott.

Csakhogy a türelmetlenség nehéz súlyként kapaszkodott az óramutatókra: a percek ólomcipőt húztak, s úgy vánszorogtak, akár egy alvó csiga.

– Ha valami értelmes dologgal foglalnád le magad, gyorsabban telne a nap – jegyezte meg Anya sütés-főzés közben.

– Segítek neked – pattant Anya mellé Boldi. – Lenyalom a habverőt és a csokikrémes fakanalat, hogy könyvebben tudd elmosogatni.

Úgy belejött a segítségbe, hogy alig bírta abbahagyni: a habverő és a fakanál után bedugta fejét a keverőtálba is, s olyan fényesre nyalta, hogy egy cicának is becsületére vált volna.

Megszólalt a csengő, és a ház megtelt vendégekkel.

– Boldog születésnapot! – köszöntöttek a barátok, rokonok; alig győzte sorra venni a rengeteg ajándékot.

Bokáig állt már a legóban, amikor Nagymama feléje nyújtott egy könyvet.

– Fogadd szeretettel, és jól vigyázz rá. Egyedi példány, igazi könyvritkaság.

Boldi abbahagyta a legózást, és kíváncsian lapozta fel a könyvet.

– Nincs benne semmi különös. Pont olyan, mint a többi meséskönyv – állapította meg.

– Csak látszólag – mondta Nagymama. – Ez egy olyan könyv, amiből, ha olvasod, szó szerint kiolvasod a mesét, s a végén üres marad...

– Akkor jobb, ha nem olvasom, csak nézegetem. Mire való lenne egy üres meséskönyv? – vágott közbe Boldi.

– Éppen az benne a pláne, hogy nem maradhat üresen – folytatta tovább Nagymama –, mert annak, aki kiolvassa belőle a mesét, egy másikat kell a helyébe írnia.

Boldi hitte is, meg nem is, amit hallott. Amikor elmentek a vendégek, gyorsan kipróbálta, hogy vajon nemcsak megtréfálni akarta-e Nagyma-

ma? Ám kiderült, hogy igazat mondott. Az elolvasott sorok betűről betűre, szóról szóra tűntek el. A mese így szólt:

Volt egyszer egy fortyogó bogrács alatt lobogó tábortűz. E fahasábok, száraz ágak táplálta Tá-bortűz-birodalom mindenféle égőlénynek és égedelemnek volt a hazája. Benne lakott például a zsarátnokgyík, a széncinke, a szikrakötő, a hamupotámusz, a parázsdarázs, az izzó faparipa, a lángfiú és a lángleány.

A tűzrőlpattant lángleány kecsesen hajladozott, táncikált a tábortűz bal oldalán. Vörös haját messzire lobogtatta a szél. Mindeközben a tábortűz jobb oldalán a lángfiú epekedve hevült érte. Nyúláncozott, ágaskodott, hogy a lángerdő fö-lött átpillantva csodálhassa. Ám a lángerdő egy gyantás fenyőágnak köszönhetően hirtelen magasba csapott, s eltakarta a lángfiú elől kedvesét. A lángfiú szikrát szórt mérgében. Izzó faparipájára pattant, és átvágtatott a lángrengetegen. Ám mire a túloldalra ért, a bográcsgulyás már megfőtt, és a Tá-bortűz-birodalomból nem maradt más, csak Hamupotámusz.

A lángfiú és a lángleány ereje fogytán, összeölelkezve pis-lákolt még egy ideig, majd füstté válva felszálltak az öröktűzű nap felé. Alakjukat sokáig őrizte még az ég azúrkéjke.

(Áprilisban folytatjuk a mesét.)

A mese
megszületését
támogatta:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

Éljen a haza!

Március 15-én a magyar szabadság hőseit ünnepeljük.
A fiúk huszárcsákóban, a lányok pártában éneklik
a lelkesítő Kossuth-nótákat, huszárindulókat.

KODÁLY ZOLTÁN – WEÖRES SÁNDOR

1. Megy az ú - ton a ka - to - na,

zúg a vi - har, fúj a szél.

Zúg - bűg, fúj a szél, a ka - to - na so - se fél.

2. Mitől félne? Kezibe kard,
gonoszoknak odavág,
dirr-durr, odavág,
sose bántsák a hazát.

Lóra, huszár!
Így készültek Március
15-ére Kerekes Melinda
és Menyhárt Katalin
kelementelki óvodásai.

Fejér Ágota tanító néni zabolai
kisdiákjai kokárdával fogták össze
a nemzetiszínű tulipáncsokrot.

Könyves Tímea és Demeter Földesi
Éva óvónők örvéndi vegyes csoportja
a márciusi forradalmat ünnepli.

DÖME ZSUZSA

Ötéves kisfiú panasza

Az én sorsom oly mostoha!
Fegyvert nem vennének soha,
kardot se kapok kezembe,
nehogy harc jusson eszembe.

Hogy is jutna harc eszembe,
ha nincsen kard a kezemben?
Puskám sincsen nekem, noha
néha lőnék ide-oda...

Szucher Zsuzsa és Kovács Júlia óvó nénik csoportja
a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Óvodájában
kartonhuszárt, paripát és csákót készített.

DÖME ZSUZSA

Betűk

n

Kampós bothoz kapu torka
illeszkedik, hozzá horog.
Más betű ha utánozza,
az „n” hagyja, nem háborog.

ny

Magányos az „n” nagyon.
Belekarol az ipszilon:
– Ásó, kapa, nagy harang,
ny-nek lenni is kaland!

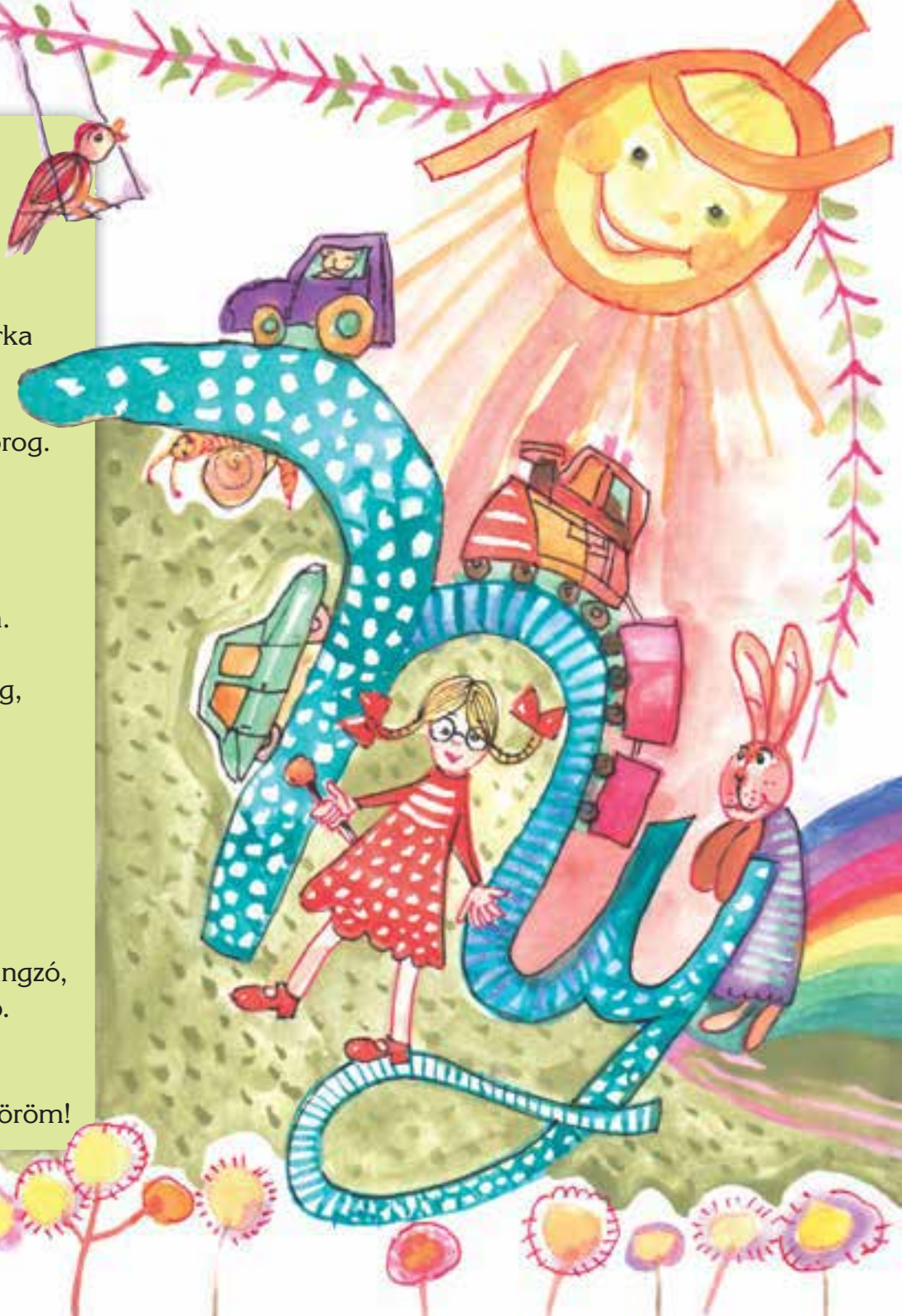
o, ó

Egysoros kör, hozzá fül
kényelmesen melléül.

*

Szépen szóló, messze hangzó,
hangja hajnali harangszó.

Mondogatja fül a körön:
– Ó-nak lenni, óh, nagy öröm!

TÓTH ÁGNES

Ábécé

N

Nefelejcs, kék virág
nyílik ablakomban.
Nem felejt, mosolyog,
növöget szép halkan.
Névnapodra holnap
nagy csokorba szedem,
ne vess örömdben,
ne feledd a nevem.

Ny

Nyáron nyalókát nyalogatok.
Nyelvem, ha ragad, nem nyafogok.
Nyakkendő nyakamban,
nyerít a falovam, nyergébe pattanok,
nyolc kört is nyargalok nyárfák alatt.

O, Ó

Ottó folyton forgott, morgott.
Otthon kopott pólót hordott.
Olykor, hogyha gyomra korgott,
ódon hordóból az óbort
korsóba lopta a golyhó.
Orra jó bortól volt bordó.

A betű-versek
folytatását áprilisi
lapszámunkban közöljük.

BALEY ENDRE

Köpcös kukac

Hova, hova, köpcös kukac?
Megyek, vár a nagy földkupac.
Mit csinálsz ott, talán mulatsz?
Nem mulatok, ott a piac.

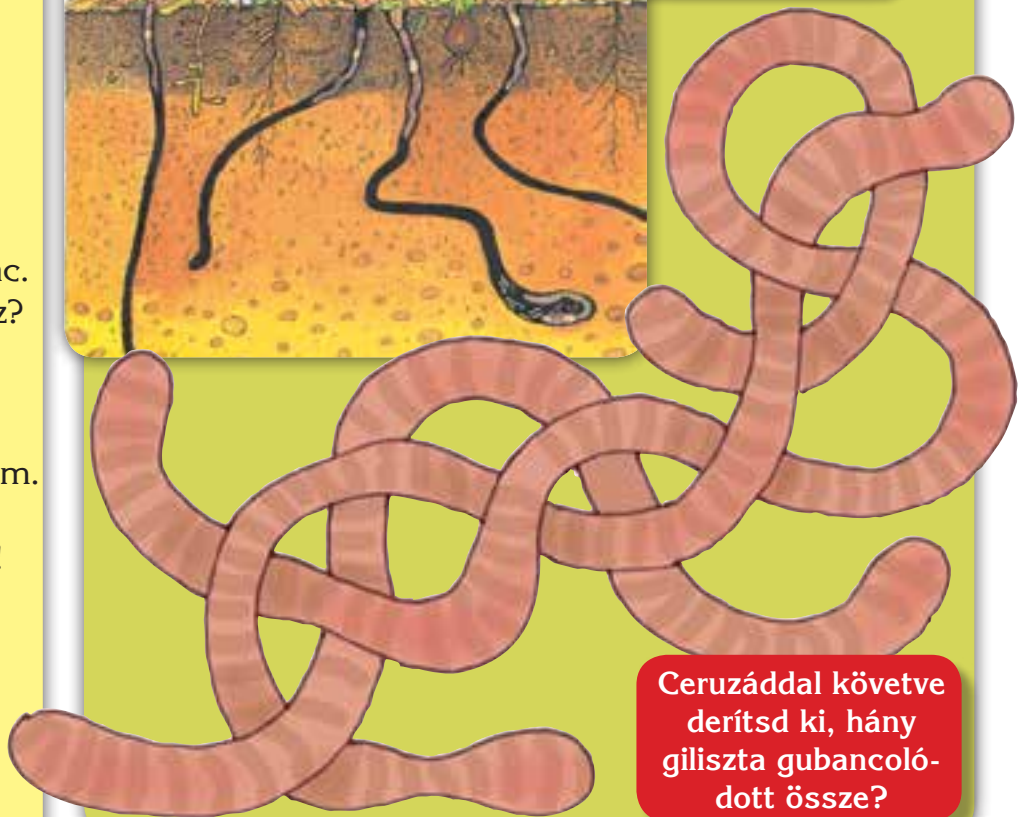
Mit árulnak a piacon?
Lesz ott lágy föld, trágyahalom.
Mennyi most a friss föld ára?
Ne is kérdezd, nagyon drága!

Honnan lesz rá elég pénzed?
Én puhítom a vidéket.
Ki fizeti a munkádat?
Kukac ingyen sosem fárad.

Megmondhatnád nekem végre!
Sok mindenki fizet érte,
földművesek, kiskertészek
becsülik a segítségét.

Miért hasznos
a földgiliszta?

Ceruzáddal követve
derítsd ki, hány
giliszta gubancoló-
dott össze?

Tervezd meg te is a saját veteményeskertedet, mint
Barnabás és Dorottya, a kiskertész testvérek.

Vágd ki, és ragaszd a megrajzolt ágyásokba
kedvenc zöldségeidet. Miből ültetsz a legtöbbet?

Vezesd az unokákat
kiskertész nagypa-
pához: csak az ösvé-
nyen haladhatnak.

NAGY ZSOLT rovata

Kiskertész-kalandok

Menjünk a piacra!

A tél fagyos napjai után Dorottyanak és Barnabásnak jólesett ki-mozdulni: kiskertész nagypapával szemügyre vették a kertet, ami ilyenkor, március elején még csak végtelen sártengerként éktelenkedt a házikó mögött. Visszatérve a meleg szobába – a sáros csiz-mácskákat az ajtóban le kellett húzni! – a gyerekek színes ceru-zát vettek elő, s tervezgetni kezdték a veteményeskertet. Barna-básnak a borsó volt a kedvence, ebből többet rajzolt. Dorottya a banánt szerette, de sejtette, hogy a banán nem zöldség, s ta-lán nem is terem meg nálunk, ezért csak egészen picikére raj-zolta, nehogy a testvére kinevesse.

Ilyen lett Barnabás rajza. Tervezz te is vetemé-nyest. Az előző oldalak segítséget nyújtanak.

*Saját termés,
tessék, vegyék!*

*Egészséges,
vitamindús!*

A lurkók tudták, hogy csak sokára válik olyan-ná a kert, mint a papíron megálmodott, ahonnan majd a beérett terményeket elvihetik nagypapá-val a helyi piacra. A piac mindig csoda nagy ka-land volt számukra, sok-sok felfedeznivalóval.

A vágyakozó, kissé csüggedt porontyokra pillantva nagypapának remek ötlete támadt:

– Menjünk a piacra!

Dorottya és Barnabás ámulatára kiskertész nagypapa a legnagyobb vesszőkosarát hozta elő. Bár a kertből még nem volt, amit betakarítani, tudta, hogy bőven akad a ház körül, amit piacra vihetnének.

Az izgatott gyerekeket a pincébe küldte gyökérzöldségekért, míg ő nagymamától dióbelet és befőtteket kért. Barnabás sárgarépával, petrezselyemmel és zellerrel tért vissza, másodszor ropogós céklát hozott, ez hosszan eláll a száraz, hűvös pincében. Dorottya egy nagy szatyorban gondosan válogatott hagymát, burgonyát hurcolt. Büszkén üritette ő is szerzeményét a kosárba. Közben kiskertész nagypapa mosolyogva elmondta, hogy a burgonyának és a hagymának nem a gyökerét fogyasztjuk, ezért nem tartoznak a gyökérzöldségek közé: a burgonya egy gumó, a hagyma meg...

– Hagyma! – vágta rá Barnabás. – Mindkettő a szár megduzzadt része – tette hozzá tudálékosan.

Jelöld zölddel a gyökérzöldségeket, pirossal azokat, amelyeknek nem a gyökerét fogyasztjuk.

A burgonyán és a hagymán figyelj meg, melyek a gyökerei.

A kosár hamar megtelt, s a terményekért kapott pénzecskéből hasznos és vágyott dolgokat vásárolhatott a kis csapat. Margit néninek kis üvegháza volt, így a piacon korán megjelent üde, tavaszi zöldségeivel: zöldhagymát, hónapos retket és friss salátát vásárolt

tőle nagypapa. Barnabás a pénzből Gyuri bácsitól cserepes kankalint vett nagymamának és Dorottyának. Ezzel köszöntötte őket nőnapon. Dorottya banánt vásárolt, s persze elosztotta testvérével. Nagypapától megtudta, hogy a melegebb vidékekről származó gyümölcsök, zöldségek manapság egész évben kaphatók nálunk is, de régebb ez nem így volt.

A ti piacotokon mi kapható?

Köszöntsd az óvó nénit, tanító nénit tavaszi virággal!

Színezd ki
a rajzot.

Keresd meg az
öt különbséget.

A pontokat követve rajzold meg
a pufikás rajz tükörképét.

Pufika legyőzi a tükröt

Ötlet és rajz: KOVÁCS RÉKA RHEA

Kíváncsi
vagyok, Pufika
észreveszi-e az
új tükröt?

Érzem, hogy
idegen van a
szobában.

Egy
macska!!!
Hogy kerül
ez ide?

Betolakodó!
Marokra fogom a
bátorságom, és meg-
küzdök vele.

Takarodj innen,
ez az én házam!
Szétszaggatlak!!!

Megvagy!
Miért utánozod
minden mozdu-
latomat?

Látom, Pufika,
megbarátkoztál
a tükörrel.

Varázslat?
Még egy Pufika!
Szép és okos
cica!

ROMÁN GYŐZŐ

Huncutka, a rókakölyök

Jónéhány napja láttuk, hogy az erdő szélén a ró kacsalád gyarapodott. Kijöttek a kisorák a kotorékból a napsütésre. Nem voltak éppen aprócskák, mert a szemük már kinyílott, a színük is vörösesre váltott. A rókalyuk körül hancúroztak. A legvörösebb volt a legügyesebb, legvirgoncabb. Huncutkának neveztük el. Olyan gyorsan szaladt ide-oda, hogy legtöbbször csak a farka fehér végét tudták elkapni a testvérei, sokszor még azt sem. Birkózásban is ő volt a legerősebb. Mondta is a szomszéd, hogy még sok borsot tör az orrunk alá ez az agyafúrt állatka, amikor vadászó mamája mellé csatlakozik.

Egyszer aztán berobbant Szendi, az unokám, hogy Huncutka itt játszik az udvaron Bodrival. A ró kakölyök tényleg ott kergetőzött a kutyánkkal, pillantást sem vetve a közelében kapirgáló csirkékre. Bodri egyet sem kaffantott, látszott, hogy egyáltalán nem akarja elkergetni friss barátját. Annyira belefedkeztek a kergetőzésbe, hogy még az erdő szélére is elmerészkedtek, pedig tudták, hogy ott ügyelni kell, mert megjelenhet a farkas koma, s ha éhes, nem kegyelmez senkinek.

A tyúkok, csirkék táján nagy volt a ricsaj, de kutyaugatás egy vakkantásnyi sem volt. Amíg Huncutka Bodrival kergetőzött, a rókamama a baromfiudvarra settenkedett, ahol elkapta a legkövérebb csirkét, és illa berek, nádak, erek, elszelelt vele a bokrok közé.

Szendi csak a rókamama lompos farkát pillantotta meg, amint felvörösölt, akár egy búcsúkendő, mielőtt eltűnt volna az ágak között. Nyomában csak néhány toll szállingózott, bizonyítva, hogy sikeres volt a vadászat.

Később a játékból hazaérkezett Bodri is. Hiába dorgálták meg, hogy elhagyta az örhe lyét. Huncutka bizony átverte, messzire elcsábította, hogy a mamája zavartalanul működhessen a baromfik között. Bodri nem értette, miért bántják a pajtását, hiszen az mindvégig vele volt, de másnap, amikor a ró kakölyök

a kerítés mellett megjelent, mégis megugatta, sőt amikor át akart bújni a kerítésen, meg is kergette. Persze, azt nem vette észre, hogy időközben rókamama újból a baromfiudvaron ténykedett. Megint sikerrel. És megint Huncutka csalafintaságának köszönhetően.

Másnap a ró kacsalád eltűnt a vidékről. Rókamama tapasztalt állat volt, tudta, hogy ennyi csirke lopást a gazda nem hagy büntetlenül, és ha elindul a dörgő botjával, az semmi jót nem jelent.

Egyik szürkületkor azonban Huncutka csak visszalopózott a kerítés mellé. Szendi elcsodálkozva látta, hogy fittyet hányva rá végigvonul előtte, majd eltűnik a ház mögött. Percek múlva egy egerrel a szájában tűnt fel, megint végigvonult az udvaron, és eltűnt a bokrok között.

Másnap is megismétlődött az egész, csak most még Bodrihoz is odadörgölődött.

A kislány édesapja másnap egy hál-
val elkapta a kisorákát. Hiába kapálózott,
ketrecbe került. Most Szendi kezdett el ri-
mánkodni, hogy tartsák meg, mert ugye-
bár hasznát is hajt a ház körül. Ebbe az
apja is beleegyezett, de csak ha Szendi ete-
ti, itatja Huncutkát. Kapott is enni, inni ele-
get, sőt, miután lecsendesedett, bőven si-
mogatást is. Jó két hétig. Akkor aztán elen-
gedték. Nem szaladt egyből el, hanem most
a kertben tűnt el, és egy vakonddal a szájá-
ban indult az erdő felé.

– Ha holnap visszajön, akkor nálunk ma-
rad – mondta Szendi édesapja. – Ha nem, hát
nem...

Másnap visszajött. Így lett Szendiéknek
szelíd rókájuk. Igaz, a baromfiudvar felé sem
mehetett, mert barátság ide, barátság oda,
Bodri ezt nem engedte.

Miért húzza a róka a farkát?

Népmese

Mikor a szárnyas állatok háborúskodtak a négylábú állatokkal, a szárnyas állatok kijelölték a bögölyt* mint vezért, a négylábúak meg a rókát. A róka volt a generális, a tábornok úr.

Összegyűltek mindnyájan a négylábúak; nagy táboruk volt. A medve le-föl járt a táborban, egyszer meglátja a nyulat meg a szamarat. Ment egyenesen a rókához panaszra, sehogy sem volt megelégedve, s azt mondta:

– Ha már háborúskodunk, minek közünk a nyúl? Ha meglátja az ellenséget,

mindjárt elszalad! Meg minek az a tunya számár is?

– A nyúl jól tud futni – mondta a róka –, jó lesz postásnak; a szamár meg nagyokat tud ordítani, jó lesz trombitásnak! Te meg, medve komám, jó leszel dobosnak! Nekem pedig szép nagy farkam van, az lesz a zászló. Csak azt nézzétek! Míg fölfelé tartom a farkamat, addig ne féljete, nincs semmi baj; de ha lecsapom, akkor ki merre lát, arra fusson!

Összementek, csatáztak a szárnyas állatokkal, de egyik sem győzött. Egyszer a szárnyas állatok közül a vezér, a bögöly, gondolt egy jót!

*bögöly: rendkívül csípős, nagyobbfajta légy

Megkereste a rókát. Egyenesen nekiment, és a farka alját megcsípte. A róka tartotta magát egy darabig; de sokáig nem állhatta, s végül csak lecsapta a farkát.

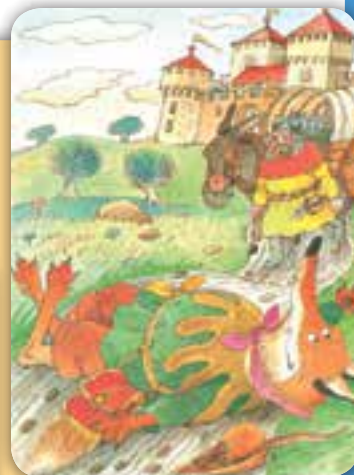
Mikor ezt a négylábú állatok meglátták, elordították magukat, elszaladtak.

Így győztek a szárnyas állatok.

A róka azóta is mindig húzza a farkát. Nem tartja föl, hogy a bögöly meg ne csíphesse az ülepét.

Négy kép, négy mese
a ravasz rókáról.
Felismered, elmondod őket?

Március inasai

Bunău Irén tanító néni árpádi diákjai ugyanazokból az elemekből ragasztottak gólyahívogató kollázsokat, még-sincs két egyforma köztük.

A fészek puhaságát idézik Könyves Tímea és Demeter Földesi Éva óvónők örvéndi csoportjának vattakorongból, fonalból ragasztott gólyás képei.

Rizzsel és napraforgómaggal is lehet gólyát színezní – bizonyította be Bartha Evelyn óvó néni csoportja a kolozsvári Katicabogár Óvodában.

Kovács Júlia és Szucher Zsuzsa óvodásai a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceumban vágott, göngyölített papírból ragasztották, és rajzzal egészítették ki a reggeliző fecskefiak „portréját”.

Filcből, vattakorongból, szabadkézi rajzból virított ki a tavaszi csokor Kocsis Éva tanító néni szilágykrasznai osztályában.

A színes mozaikháttérből kivirító fehér hóvirágcsokor a legnépszerűbb tavaszi kifestő volt. Elkészítették, és nekünk is beküldték **Gábor Judit** kézdiszentkereszi, **Tomsa Enikő** málnásfürdői, **Fejér Ágota** zabolai, **Szakács Anikó** székelyszenterzsébeti, valamint **Miklós Angella** csíkszentgyörgyi kisdíákjai.

Szilágyi-Székely Melinda tanító néni magyarlapádi kisdíákjai kartontányérra hímezték a tavaszhiénök virágot: fehérre pirossal, zölddel, hiszen Március 15-ére készült az osztály.

Fándly Enikő tanítónő osztálya a nagyváradi D. Cantemir Iskolában a mértani formákkal ismerkedett. Ezekből szerkesztett hangulatos, modern képeket.

Forgó Március 15-ére

Az ajándékba küldött kartont a vonalak mentén vágjátok be, minden második csúcsot hajtsatok, és rajzszeeggel tűzettek a középpontba, majd egy pálcá végére.

Ha szaladtok vele, vidáman forog a márciusi szélben.

Az ötletet **Csurka Tünde** tanítónő osztálya küldte a nagybányai Németh László Líceumból.

Szárnybontó

Albert Márton,
Csíkszentdomokos

Nyílik már a sok virág,
Örül ennek a világ.
Nyitnikék, ibolya,
Száll sok virág illata.
Kinyílt már a hóvirág,
Oly gyönyörű a világ.
Itt van már a fecske, cinke,
Dalolnak is örvendezve.
Bara Karola,
Csíkszentdomokos

Abrán Csenge,
Ivó

Egy tó partján élt egy kis béka. Nem volt ő sem zöld, sem sárga, sem barna. Különleges bőre volt, fekete és piros pöttyös. Szégyellte magát, ezért nappal elbújt, mert társai mindig kinevették.

Egy éjszaka meglátogatta a Tavitündér, s elmondta, hogy ő a tó különleges békája. Minden gyerek őt szeretné látni.

Boldog volt a kis béka, örömeiben egész nap ugrándozott.

A gyerekek kedvence lett.

Máthé-Farkas Dorka, Marosvásárhely

Csapó Xénia,
Zilah

Bokor Emőke
Erzsébet,
Kézdiszentkereszt

Mag Ottilia lövétei kisdiákjai
így köszöntötték a tavaszt:

Tavas van, rügyeznek a fák,
Nem kell most már kabát.
Jön a meleg, megy a hideg,
Hideg, fuss vagy siess,
Mert itt a meleg!

Kelemen György

A tavasz visszatér hozzánk,
A mezőn újra lesz bogár,
A gyerekek kint játszanak sokat,
A hó nagyon gyorsan olvad.

Ladó Klaudia

Meleg van, és süt a nap,
Elvonul a fagy.
Zöld fű van a mezőn,
Szépek a felhők.

Fazakas Fanni

Zöldül a fű, kirügyeznek a fák,
A tavasz megérkezik, itt áll.
Míg a madarak megérkeznek,
A tavasz addig is énekelget.

Varga Szabolcs

Drága tavasz, amikor te
Jössz, és megérkezel,
Jó meleg van, kizöldül a fű.
A legjobb, hogy a hó eltűnt.

Forgács Lénárd

**Simon
Georgiana,
Keresztvár**

**Bara Márta,
Csíkszentdomokos**

**Hajas Gréta,
Szilágypanit**

Itt a tavasz!
Megindul a patak,
Kizöldül a fű,
A hó elül.

György Attila

Elment már a hó,
Közeledik a tavasz, de jól!
Kibújik a hóvirág,
Zöldülni készül a táj.

Mihály Balázs

Süt a nap, olvad a hó,
Bújnak a virágok,
jaj, de jó!
A hóvirág kidugja
pici kalapját,
A gyerekek örömmel
anyukának adják.
Ioncica-Mag Eszter

Csipike postája

Vajon én is olyan csinos lennék népviseletben, mint kis barátaim? Ha valaki varrna egy pirinyó lájbit, posztónadrágot, bizony felvenném! Karddal, csáköval vonulnék én is veletek Március 15-én... Hej, hogy dobogna Típetupa szíve!

KüldjeteK rajzot, fényképet, beszámolót minden ünnepe-
tekről. Köszönöm a sok szép levelet a következő barátaimnak:
Szentmiklósi Zsófia, Nagyvárad; **Tóbiás Erzsébet**, Cseresznyés
Csongor, Marosvásárhely; **Majlát Barbara**, Kézdivásárhely; **Szén-
égető Barbara**, Sepsiszentgyörgy; **kolozsvári Szent Imre Óvoda**,
a Hársfaillat Óvoda, a Vidám Vonatocska Óvoda; a **csíkszeredai**
Napocska Óvoda; a **szalacsi**, a **kelementelki óvoda**; a **brassói Áp-
rily Lajos Iskola** előkészítő; a **székelyudvarhelyi Tamá-
si Áron Líceum I.**; a **marosvásárhelyi N. Bălcescu**
Iskola előkészítő, a **S. Duicu Iskola I.**, a **L. Rebreanu**
Iskola II. D osztálya; a **hármásfalusi** előkészítő; a **ken-
di I.**; a **zabolai I. B osztály**; **diósadi**, **málnásfürdői**, **me-
zőcsávási** olvasóink.

• Készül a kokárda,
a huszáros kifestő
Csurka Tünde tanítónő
osztályában,
a **nagybányai Németh**
László Líceumban.

• **Kerekes Brigitta** óvó néni
élesdi csoportja minden jelen-
tős ünnepen népviseletbe öl-
tözik. Így emlékeztek a '48-as
szabadságharc hőseire is.

Tomos Tünde, 2014

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd a gyűjtőlapra!

E lapszám
támogatói:

Készült
a Magyar Kormány
támogatásával

● Alezár Tünde-Anikó és Bauer Orsolya óvó nénik csoportja a szatmárnémeti 13-as Napköziben sokat rajzol, kézimunkázik. Műveiket mindig elküldik a Szivárványnak is.

● Ha megjelenik egy-egy munkánk a Szivárványban, mindenkinek megjön a kedve a rajzoláshoz – üzenik Csedő Magdolna csíkszentgyörgyi elsősei.

Címlap:
UNIPAN
HELGA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XL. évfolyam, 423. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér.
Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.
CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Kedves szülők, nevelők!
Köszönjük mindazoknak,
akik személyi jövedelem-
adójuk 2%-ával támogatják
a Napsugár Alapítványt.

Ha ebben az évben is méltónak tartanak a támogatásra, kérjük, töltsék ki a mi adatainkkal a 230. számú űrlapot, és küldjék el a helyi Pénzügyi Hivatalhoz. Az űrlap honlapunkról is letölthető:

www.napsugar.ro

Adataink:

Fundația Culturală Napsugár;

Cod de identificare fiscală:

7714627;

Cont IBAN:

RO16RNCB0106026613330001

Leadási határidő:

2019. MÁRCIUS 15.

Köszönjük bizalmukat
és támogatásukat!

A Napsugár és a Szivárvány

Csipike-képtár

Várszegi Máté,
Gyergyóalfalu

Kiss Zselyke
Boglárka,
Sepsiszent-
györgy

Majlát Barbara,
Kézdivásárhely

Markaly Boróka,
Csíkszentdomokos

Balázs Barbara,
Sárvásár

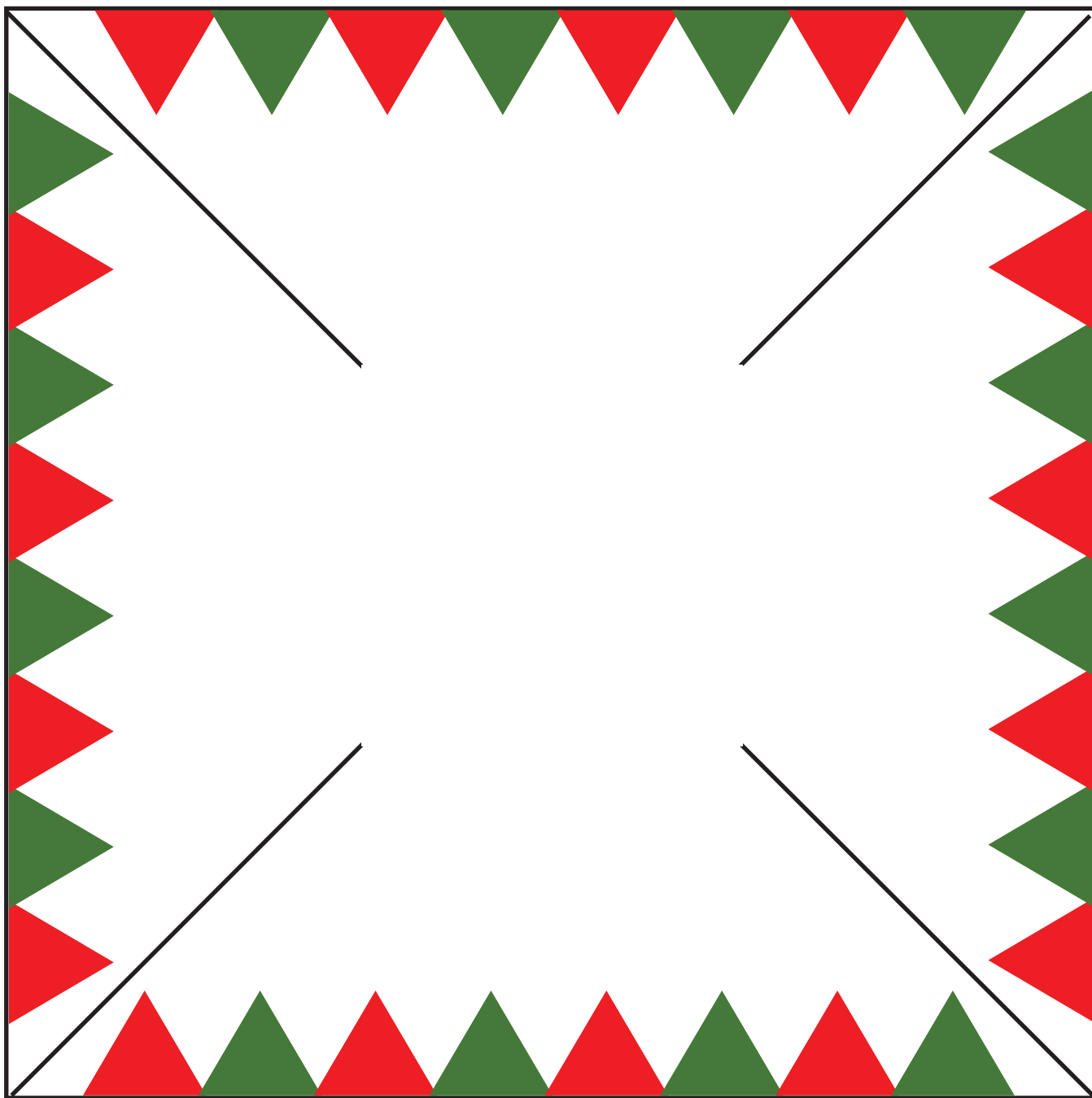

Lázár László,
Csíkszentdomokos

Ára 4 LEJ, 400 FT

Forgó Március 15-ére

A kézimunka leírását a 27. oldalon olvashatod.